

wee pääle paista laska. Ja waata, hõbe-
karwa jõekese peeglikene säras neiukese kena
roosipunase palede ja ereda silmadega, Wide-
wik'ule wastu, et ta süda selle üle suurt rõd-
mu tundis. Kuu aga, kes praegu ülestõu-
nud oli, et allamineja päikese asemel õõd wal-
gustada, unustas oma ameti ära ja laskis
ennast igatsemisest kihutatud, jõe sügawusesse,
kus tema paled Widewik'uga kokku puutus-
wad ja sellele juud andis. Sellelâbi kosis
kuu Widewik'u omale pruudiks. Waheaeal
oli aga maailm kottpimedaks saanud; sest et
kuud paistmas ei olnud, kes seda walgu-
stanud oleks, ja niisugune kohut täitmise unu-
tuse tund ja kottpime õõ, tõi suurt kahju, maa
pääle.

Werejanuline lambawaras hunt nihutas en-
nast lähemast metsast pimeduse kattel ühe
kõnni-härja ligemale, kes ula ja rahulikult
aasa pääl karjatseta rohtu sõi, kiskus teda
maha ja tegi t'ale otsa, enne kui see kurjategi-
jale wastuhakata oleks saanud. Kõll kõlas
õõpitku hääl mitmed wiisi läbi waikse pimedada

õõ maanitsetawalt: „Widewik, Widewik, ärka
üles; waata, waata, laisk tüdruk, laisk tüd-
ruk! Päike tõuseb; wui, wui, wui! Tõuse
üles, tõuse üles! Tõõsse, tõõsse!“ Aga
armastus on kurt ja pime. Sellepärast ei
kuulnud Widewik õõpitku maanitseta wast hõud-
misest midagi, waid tema silmad waatasiwad
ükspäini oma armukese pääle, ja tema süda
ihkas üksnes selle järele. — Alles siis, kui
päike juba omad särawad kiired maa pääle
las kis paista, kargas Widewik armustuse unis-
tusest üles ja waatas ümber, oma kõnni-härja
otsideks. Kui ta Wõsarwillema pahategu oli
märkanud, langesiwad pisarad temale filmi ja
woolasiwad tema roosipuna paigeid kaudu
maha, misest pea suur järw sündis. Aga neid
pisaraid oli ühe film, kelle eest ükski asi war-
jule ei wõi jääda, tähele panud. Wanaisa
isi, astus oma kuldse trooni päält maha, kur-
jategijale tema paha tõõd kättetasuma. Ta
sidus hundi igaweste härja kõrwa, õõsise tae-
wawõlwi külge kinni, kus ta karjatse raudse
witša hoobide all teda tagawedama peab.